

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόλου Μερουβέλ : Οἱ Τρεμορ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις * Κ. (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετάφρ. Λάμπρου Ἐννύλη, (τέλος). — Marc de Chandclair : ΤΟ ΔΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μετοικήσωσι κατὰ τὴν 1^{ην} Σεπτεμβρίου, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν τὴν διεύθυνσιν τῆς νέας αὐτῶν κατοικίας, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ ἀταξία καὶ βραδύτης περὶ τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου.

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου ἔργου, ὅπερ ἀρξόμεθα δημοσιεύοντες ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου· τοιαύτης δὲ ἔτυχε τοῦτο εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ἐν Ἰσπανίᾳ, ὥστε ἐνδεκα ἐκδόσεις ἤδη ἀριθμεῖται.

Ἡ Πεπίτα Χιμένες, ἀναδημοσιεύθη ἐν ἐπιφυλλίδι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Μαδρίτης *Revista de España* καὶ *Imparcial*, μετεφράσθη εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἐν δὲ τῇ ἀγγλικῇ ἐδημοσιεύετο συγχρόνως ἐν Λονδίνῳ καὶ Ἀμερικῇ, δὲν ἐστέρησε δὲ καὶ ἡ *Journal des Debats* νὰ παραστή τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς ἐκτενὴ τῆς Πεπίτας περίληψιν, σχεδὸν μετάφρασιν.

Ἡ ἔκτακτος ὑποδοχὴ, ἧς ἔτυχε τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ πρωτότυπον καὶ μάγον τοῦ ὕφους, τὰς βαθεῖας ψυχολογικὰς γνώσεις, εἰς τὸ λεπτόν καὶ σκωπτικόν, τέλος, πνεῦμα τοῦ συγγραφέως *δὸν Ἰωάννου Βαλέρα* — τοῦ γονιμωτάτου καὶ ἀναμφιβόλως τοῦ λεπτοτάτου τῶν συγγραφέων τῆς συγχρόνου ἰσπανικῆς φιλολογίας, — ὅστις, ἐν τῷ νέῳ τούτῳ ἔργῳ, ἀναδείκνυται ὡς ἀριεὶς ἀνατόμος τῶν ἀποκρύφων τῆς ψυχῆς.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, πεποιθῆμεν, θὰ διέλθωσιν εὐάρεστους ὥρας, ἀναγινώσκοντες καὶ ἐνίοτε συμμετέχοντες τῶν πόνων τῆς συμπαθοῦς Πεπίτας.

Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ πρωτοτύπου, ὑπὸ τοῦ κ. Ἀρτῳρίου Φραβασίλη.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

[Συνέχεια]

Α'

Ἦτο Κυριακὴ.

Ὁ καιρὸς ψυχρὸς καὶ ὀμίχλωδης ἠνάγκαζε τοὺς Παρισίους νὰ μένωσιν εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν.

Εἰς τὰ πρόσταια οἱ διαβάται ἦσαν

σπάνιοι καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σανοῦ καὶ Κορμέλι, ὅπου συνήθως τόση ὑπάρχει κίνησις, οὐδεὶς ἐργάζετο εἰς τὰς παιδιὰς, οἱ ἐργάται δὲ πάντες ἦσαν κατὰ κλειστοὶ εἰς τὰς καλύβας αὐτῶν.

Ἦτο ἡ κακὴ ὥρα τοῦ ἔτους, ἡ νεκρά, οὕτως εἶπεῖν, καὶ τὸ ἀπαίσιον ἔτος 1870 ἐπλησίαζε ν' ἀρχίσῃ.

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν, δύο γυναῖκες, περιτετυλιγμέναι διὰ μελανῶν μανδυνῶν, ἀνῆρχοντο περὶ τὴν ἀγούσαν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Σανοῦ εἰς Κορμέλι, οὗτινος αἱ οἰκίαι ἐγείρονται ἀμφιθεατρικῶς ἐνώπιον αὐτῶν, εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιόμετρων.

Ἡ νεωτέρα, ἀξιοσημειώτως ὥραία, ἠρειδετο ἐπὶ τῆς ἐτέρας μετὰ ζωηροῦ αἰσθήματος πεποιθήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα μὴ ἀδυναμίας, εἶπεν ἡ γράϊα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐχθρὸς. Μὴν ὑποχωρήσης. Ἐὰν γυρίσῃ πίσω, θὰ πέσῃ εἰς τὰ ποδάκια σου. Καταπάτησέ τον.

Ἡ νέα ἤκουε, χωρὶς ἴσως νὰ θέλῃ νὰ ἐννοήσῃ. Ἦτο παραδεδομένη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, τοῦ ὅτι θὰ ἐπανεβλέπε τὸ τέκνον της, τὴν ἀφορμὴν τῶν δεινῶν της, ὅπερ ἐλάτρευεν ἐν τούτοις διὰ τῆς τόσῃ παντοδυνάμου μητρικῆς λατρείας.

Ἡ Ἀμώνη, διότι οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν βεβαίως ἐμάντευσαν ὅτι ἦτο ἐκεῖνη, ἠδυνήθη εἰς διάστημα μόνον ὥρων τινῶν νὰ ἀποκτήσῃ ὕψος ἀπλῆς γυναικὸς ἐξ ἐκείνων, αἵτινες διέρχονται ἀπαρτήρητοι.

Φθάσασαι εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν οἰκίων τοῦ Κορμέλι ἐστρεψάν δεξιὰ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φρανκοβίλ, καὶ ταχέως διέκρινον εἰς τὴν ἄκραν στενῆς ὁδοῦ, οἰκίαν μετρίου ἐξωτερικοῦ, ἀσβεστόκτιστον, παρὰ τὴν γωνίαν γηπέδου περιπεφραγμένου ὑπὸ δένδρων.

Τὸ γήπεδον ἐκεῖνο ἦτο ἀπλοῦς λαχανόκηπος.

— Ἐκεῖ εἶναι, εἶπεν ἡ Σολάνζη, καὶ ἡ καρδιά της, ἐπαλλεν.

Ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἦτο κλειστή.

Ἐκρούσαν οὐδεὶς ἀπήντησεν· ἐκάλεσαν, οὐδεὶς ἐνεφανίσθη.

Τότε ἀπεφάσισαν νὰ διαρρήξωσι τὴν θύραν.

Ἦτο εὐκολον, διότι αὕτη ἐκλείετο μόνον δι' ἀπλοῦ σύρτου.

Προφανῶς οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες δὲν ἐφοβοῦντο κλέπτας.

Τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς ἦτο πενιχρόν, ἀλλὰ καθαριότητος ἀμέμπτου.

Ἐνώπιον τῆς ἐστίας, πύραυνον ἀρχαίας κατασκευῆς διέχεεν εὐάρεστον θερμότητα εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, τὸ ἀρκούντως εὐρύχωρον καὶ χρησιμεῖον τριπλῶς, ὡς αἰθουσα, δηλαδή, ὡς μαγειρεῖον καὶ ὡς κοιτῶν. Ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀσβέστω κεχρισμένου, ὑπῆρχον χύτραι καὶ κρόμμυα σὺν ζωγραφίαις κακοσχημοῖς, αἵτινες θὰ προήρχοντο βεβαίως ἐκ τοῦ μηχανουργείου τοῦ Ἐπινάλ.

Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπιμελῶς καθαρισμένου, δὲν ὑπῆρχεν οὐδ' ἵχνος κόνεως. Ἐντὸς ἀγγείων, φυτὰ δροσερώτατα, παρὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, προσέθετον εὐάρεστον τινα ὄψιν, μετὰ τῶν κοινῶν τρυβλίων καὶ τῶν καθίσκων τοῦ ὕδατος τεθειμένα.

Ἰστάμενός τις εἰς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας ἐβλέπε μεγαλοπρεπὲς πανόραμα. Τὸ Ἀρζαντέλι μὲ τὰς λευκάς του οἰκίας, τὸν Σηκουάναν ὡς ὑπερμεγέθη ὄψιν ἐξελισσόμενον ἀνὰ τὴν παιδιὰ, μακρὰν δέ, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, τοὺς Παρισίους, τὸν ὠκεανὸν τοῦτον τῶν κτιρίων, τὸ κινούμενον τέρας, τοῦ ὁποῦ νομίζει τις ὅτι, καὶ μακρόθεν ἀκόμη, ἀκούει τὸν ἀναβρασμόν, τὸν παρεμφερῆ πρὸς βιαίαν πλήμμυσαν θαλάσσης.

Ἀλλὰ τὴν Σολάνζην πρὸς δὲν ἀπησχόλει τὸ θέαμα ἐκεῖνο.

Μόλις εἰσῆλθε διέκρινε μόνον μικρὸν λίκνον εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου εὐρισκόμενον, λίκνον πενιχρόν ἐκ λίγου πεπαλαιωμένου, μὲ κεκλεισμένα παραπετάσματα ἐκ πρασίνου σάγους.

Ὡρμησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο κατ' ἀρχὰς προσήλωσε τὸ οὖς αὐτῆς καὶ ἠκροάσθη τὴν πνοὴν τὴν ἀνεπαίσθητως σχεδὸν ἐξερχομένην τοῦ παιδικοῦ ἐκείνου στήθους. Παρεμέρισε μετὰ προφυλάξεως τὰ παραπετάσματα καὶ ἐμειδίασε

πρὸς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὑπνώττον πλάσμα, ὅπερ δὲν τὴν ἐβλεπεν.

Ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδιά αὐτῆς προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ. Ἐλησμόνησε τὰς θλίψεις, τὴν ἀπελπισίαν, τὸ αἰσχρὸς τῆς.

Ἐπεθύμει νὰ ἦτο ἔξυπνον, νὰ τὸ λάβῃ εἰς τὰς χεῖράς τῆς, νὰ τὸ ἀσπασθῇ, ἀνακαλύπτουσα τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων του, τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο ὅπερ τὸ παιδίον ἀπευθύνει πρὸς τὴν μητέρα του καὶ δι' αὐτοῦ καὶ μόνου τὴν ἀποζημιῶν διὰ τὰς βασάνους ὁλοκλήρων μηνῶν.

Καὶ ἐντούτοις δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ ταραξῇ.

Θόρυβος βημάτων ἠκούσθη ἔξωθεν.

Ἡ τροφὸς ἐπανάρχετο· ἡ κηπουρὸς ἦτο πεντηκοντοῦτις περίπου, ἔχουσα τὸ πρόσωπον εὐχαρι, προσηνὲς καὶ ροδόχρουν. Ἰδοῦσα τὰς δύο γυναῖκας ἠρυθρίασεν.

— Θὰ εἶσθαι δυσαρεστημένη μαζὶ μου, δεσποινὶς Φαρζεάς, ἤρξατο λέγουσα.

— Καὶ διατί;

— Σὰς ἔγραφα πολὺ ἄγρια, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; εἰμαι πτωχὴ καὶ ἡ ἀνάγκη καμμιὰ φορὰ... Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πρέπει νὰ ἡσυχάσετε. Δὲν θὰ ἐδιωχνα αὐτὸ τὸ πτωχὸ καὶ ἄθωο πλάσματάκι. Δὲν εἰμαι δὲ καὶ τόσῳ κακῇ. Καὶ ἔπειτα εἶναι ἡ ἀλήθεια πῶς τ' ἀγαπῶ, καὶ πολὺ μάλιστα.

Ἡ δύνάτο νὰ προσθέσῃ ὅτι, ἀπειλοῦσα τὴν Σολάνζην, ὑπήκουεν εἰς τὴν παρακέλευσιν τῆς Φελισίδος, ἥτις ἐπανεῖδε τὸν μαρκήσιον καὶ ἤθελε ν' ἀναγκάσῃ τὴν πρῶν προστατευομένην τῆς εἰς ὑποταγήν.

Δὲν εἶχα πάγει μακρὰ, ἐπανελάβε δικαιολογουμένη, ἐδῶ κοντὰ ἡμουν, εἰς μία γειτονίσα διὰ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ φυλάγῃ τὸ παιδί, γιὰτὶ εἶχα νὰ κάμω ἓνα θέλημα εἰς τὸ Ματινύ.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, κυρὰ Κολέ, εἶπεν ἡ Σολάνζη, εὐτυχὴς διότι θὰ ἔμενε μόνη, καὶ ἐπειδὴ εἶμεθα ἐδῶ, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην κανενός.

Ἡ Ἀμώνη ἀφῆκε δεκαπέντε λουδοβίκεα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Λάβε, εἶπεν, ἰδοῦ, ὅ,τι χρεωστοῦμε καὶ κατὶ περισσότερον ἀκόμη γιὰ προκαταβολή, καὶ μὴ φοβᾶσαι· χρήματα ποτὲ δὲν θὰ μὰς λείβουν.

Ἡ τροφὸς ἠνέφωξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ πελάτις αὐτῆς θὰ ἐκληρονόμησε βεβαίως τινά, ἀφοῦ προεπλήρωσε.

Καὶ παρετῆρει μετὰ θαυμασμοῦ τὴν Ἀμώνην.

Θὰ ἦτο αὕτη θεία τις ἐπαρχιώτις, ἀγαθὴ γυνή, ἥτις ἐβοήθει τὴν ἀνεψιάν τῆς.

Ἐλαβε τὸ χρυσίον καὶ εἶπε πρὸς τὰς δύο γυναῖκας:

— Εἰσθε στὸ σπίτι σας, ἐγὼ πηγαίνω καὶ θὰ γυρίσω τὸ μεσημέρι, τὸ περὶ ἄργα.

Καὶ ἀνεχώρησεν. Εὐρωστος καὶ ἐνεργητικὴ, ἐβάδιζε στερεῶς βήματι.

Δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξαφανισθῇ ὀπισθεν τῶν τοίχων τῶν κήπων, τῶν συνεχόμενων τῷ ἰδικῷ τῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνὴρ τις, καθήμενος εἰς οἶνοπωλεῖον, ἑκατὸν πε-

ρίπου μέτρα ἀπέχον τοῦ οἰκίσκου, ἐνώπιον χωλῆς μαρμαρίνης τραπέζης, ἐφ' ἧς ὑπῆρχε κυνίσκος καφφὲ ἀνεπάφου, ἠγέρθη, ἐπλήρωσε τὴν ἀξίαν τοῦ καφῆ καὶ ἔτι πλέον καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς χήρας Κολέ.

Ὅτε παρουσιάσθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, ἡ Σολάνζη ἀφῆκε κραυγὴν.

Ἡ Ἀμώνη, ὀρθία εἰς τὸ πλευρὸν αὐτῆς, ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς, ψιθυρίζουσα εἰς τὸ οὖς αὐτῆς δι' ἑκατοστὴν ἴσως φορὰν:

— Μὴ φοβᾶσαι! δόξα τῷ Θεῷ εἰμαι κοντὰ σου!

Ἦτο ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ.

Ὁ δυστυχὴς νέος ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἐπροξένει φόβον, ἀλλὰ μάλλον ἐνέπνεεν οἶκτον. Ἦτο ἐπτοημένος, κατηφής, περίλυπος μέχρι θανάτου.

Ἡ παρουσία τῆς συζύγου τοῦ πεταλωτοῦ ἀντὶ νὰ τὸν δειλιάσῃ τὸν ἐνεθάρρυνε.

— Ἡμουν βέβαιος, ἐψιθύρισε, ὅτι ἡ-ξευρες περισσότερα ἀφ' ὅσα ἔλεγες, Σιμώνη.

— Εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλὰ γιὰτί νὰ τὴν ξανακίθῃς; Τὸ ἐμπόδιον εἶναι ἐκεῖ καὶ δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ κρύψῃ.

Καὶ ἐδείκνυε τὸ λίκνον τοῦ βρέφους.

Ὁ Ρωμαῖος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης:

— Τὸ ἤξεύρω.

— Τότε, γιὰτί γύρισες πίσω; διὰ νὰ τὴν βρασάνισῃς;

Ἡ Σολάνζη ἐκάθητο εἰς γωνίαν τινα, παρὰ τὸ λίκνον τοῦ τέκνου τῆς.

Οὕτε κὰν ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν Ρωμαῖον.

Ἐκεῖνος ἐπανελάβε μετ' ἀγωνίας:

— Ἡθέλησα νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν Σολάνζην διὰ νὰ τῆς πῶ ὅτι ποτὲ δὲν τὴν ἐλησμόνησα. Μοῦ εἶπον εἰς τὸ Σεβάν, ὅτι μοῦ ἔχουν κάμει μάγειρα. Εἶναι λόγια, ποῦ δὲν δίδω πίστι εἰς αὐτά. Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἔχασα τὸ λογικόν μου καὶ ἔχω τὴν καρδίαν ἄρρωστη. Ἐπαναλαμβάνω κάθε ἡμέρα, ὅτι εἶναι ἀνδρὸν ν' ἀγαπᾷ κανεὶς μιὰ γυναῖκα ποῦ τὸν γέλασε καὶ τὸν ἄφησε καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀνδρὰς ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὴν ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν του. Τίποτα δὲν κατόρθωσα! Νύκτα καὶ ἡμέρα τὴν ἔχω ἐκεῖ, ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου, μετὰ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ποῦ εἶχε εἰς τὸ Σεβάν, ὅταν ἐσυργιανούσαμε εἰς τὸ δάσος, καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀκουμβᾷ ἀκόμη ἐπάνω μου, ὅτι τὰ μάτια τῆς με κυττάζουν, ὅτι τὸ στόμα τῆς μοῦ μιλεῖ ἀκόμη. Δὲν ἔγαινουν ἀπὸ τὸν νοῦ μου πὰ λόγια τῆς. τὸ χαμύγελό τῆς, αἱ ὑποσχέσεις τῆς! καὶ αἰσθάνομαι, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλογισθῶ ἄλλην ἢ ν' ἀγαπήσω ἄλλην, ἔχασα τὸ λογικόν μου. Δι' αὐτὸ ἔλαβα μίαν ἀπόφασιν καὶ πρὶν τὴν βάλω εἰς ἐνέργειαν, ἠθέλησα νὰ τῆς ὁμιλήσω.

— Διατί;

— Διὰ νὰ τῆς εἰπῶ τὸ χαῖρε.

— Καὶ ἔπειτα;

— Καὶ ἔπειτα θὰ ὑπάγω εἰς τὸ Πριερέ νὰ φιλήσω τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἀδελφόν μου....

— Καὶ ἔπειτα; ἠρώτησεν ἡ Ἀμώνη.

— Τὸ κάτω κάτω, ὅταν κυνηγᾷ κανεὶς ἔμπορεῖ πολὺ εὐκόλως νὰ τοῦ συμβῇ κατὰ τι. Κάνεις δὲν ἔχεις πῶς, οὔτε ὑποπτεύονται τὴν ἀφορμὴν... καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ μοῦ συμβῇ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα. Εἶχα ἓνα ἄλλον σκοπὸν κατὰ νοῦν, ἀλλὰ εἶναι πολὺ δύσκολος καὶ πρᾶιτήθηκα ἀπ' αὐτόν. Καὶ ἔπειτα δὲν ἔμπορῶ, διὰ νὰ ἐκδικηθῶ ἐγὼ, ν' ἀτιμάσω τὸ σπῆτι μου.

Μειδίαμα πικρὸν καὶ πλήρες εἰρωνείας διεγράφη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Σολάνζης καί:

— Ὑπάρχει ἓνας τρόπος, εἶπεν.

— Ποῖος;

— Ν' ἀγαπήσῃς μίαν ἄλλην γυναῖκα.

— Ἀλλην; ἀπήντησεν ἐκεῖνος, μὴ ἐννοῶν τί ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ.

— Βέβαια. Παραδείγματός χάριν, ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐπεριπάτει στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονά σου χθὲς τὴν νύκτα.

— Τὴν Ἰουλίαν;

— Ναὶ ἡ καὶ καμμίαν ἄλλην. Τί πεῖ-ράζει;

— Ἐπροσπάθησα. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ποῦ εἶδα τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναὶ εἰς τὴν Σουρδριέρη μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα. Ἀλλὰ εἶναι πεπωμένον. Δὲν ἔμπορῶ! Ἀ! ἐὰν ἡμουν τυχερὸς νὰ ἀγαπήσω καμμίαν, θὰ ἦτο καλόν, θὰ ἦτον ἴσως ἡ σωτηρία μου... Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ θάρρος. Ἡ Ἰουλίαν; Ὅ,τι ζητοῦσα ἀπὸ αὐτὴν ἦτο νὰ μάθω τί ἀπέγεινες. Ἡθέλα νὰ ἀνακαλύψω ποῦ εἶσαι! Ἀπὸ αὐτὴν ἔμαθα ὅτι εἶσαι εἰς τὸ Κορμέλι σήμερον. Εἰς τὴν τιμὴν μου, τίποτε ἄλλο δὲν ἤθελα! Καὶ ὅμως ἐὰν ἡ ἀγάπη ἄλλης γυναικὸς ἀντικαθίστα τὴν ἰδικὴν σου, ἐὰν ἐπερνε ἄλλη τὴν θέσι σου εἰς τὴν ἀνότητον αὐτὴν καρδίαν, ὅπου μόνη βασιλεύει διὰ παντός, τί τύχη θὰ ἦτο δι' ἐμέ!

— Ἐπὶ τέλους τί θέλεις! εἶπεν ἡ Σολάνζη συγκινηθεῖσα.

Ἐκεῖνος ἐπλησίασεν.

— Ἡμπορεῖς νὰ με σώσης, τῇ εἶπεν, ἐμψυχούμενος.

— Πῶς;

— Εἶναι ἀνάξιον, τὸ ὁμολογῶ, καὶ ἐντρέπομαι διὰ τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἔχω καρδίαν! Μοῦ εἶναι βαρὺ ὅχι ν' ἀφίσω τὴν ἀθλία αὐτὴν ζωὴν, ἀλλὰ νὰ σὲ χάσω...

Καὶ καταβιάζων τὸν τόνον τῆς φωνῆς του, ὡς εἰ τὸ αἰσχρὸς τὸν ἀπέπνιγεν:

— Ἐὰν παραδεχόσουν νὰ ζήσης μαζὶ μου εἰς κανένα μακρὸν χωρὶ, θὰ ἄφινα τὴν οἰκογένειά μου, τὸ Πριερέ, τὴν πατρίδα μου. Εἰς ταῖς μακρυναῖς νύκταις, ὅπου ὁ ὕπνος μοῦ φεύγει, αὐτὴ ἡ ἰδέα με κρατεῖ καὶ με βασανίζει. Ἐσκέφθην πολὺ θὰ σοῦ τὰ συγχωρήσω ὅλα, καὶ οὔτε θὰ ἀκούσης ποτὲ ἀπὸ τὸ στόμα μου παρὰ πονο. Ἀκουσέ με. Τὸ ἀποκοιμισμένο αὐτὸ παιδί, τὸ ξένο αὐτὸ παιδί — εἶναι φοβερὸν νὰ τὸ σκέπτεται κανεὶς — θὰ τὸ ἀναθρέψωμε. Θὰ γίνῃ ἰδικόν μου, θὰ τοῦ δώσω τὸ ὄνομά μου. Δὲν θὰ τ' ἀφίσῃς, Σολάνζη, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι τρέμων, διότι φοβοῦμαι, ὅτι θὰ με καταφρονήσῃς καὶ

σύ, ὅπως ὁ ἴδιος καταφρονῶ τὸν ἐαυτόν μου. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσέ. Ἐπειτα ἀπὸ τόσα, σὲ βλέπω πάντοτε, ὅπως σὲ ἔβλεπα εἰς τὸ Ἐλάφον-Πέραμα, ἀπλὴν δηλαδὴ, καλὴν, ἀγαπῶσάν με. Μοῦ ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν αἱ εὐτυχεῖς ἡμέραι, ποῦ μοῦ ἔδινες ὑπόσχεσι ὅτι θὰ γείνης ἰδική μου· καὶ ἡ ὑπόσχεσις ἐκείνη μένει ριζωμένη μέσα εἰς τὴν καρδιά μου πάντοτε. Ὅρκισον ὅτι θὰ εἶσαι τιμὴ εἰς ἐμέ. Ἄς λησμονήσωμεν τὸ καταραμένο παρελθὸν καὶ ἀγυρίσωμε ὀπίσω· θέλεις νὰ σὲ παρακαλέσω γονατιστός;...

Ἐκείνη ὀπισθοχώρησεν, ἵν' ἀποφύγῃ τὴν θλίψιν τῶν χειρῶν του.

— Μ' ἀγαπᾷς, ἐκραύγασε, καὶ μὲ θεωρεῖς ἔνοχον;

— Σολάνζη, λυπήσου με! Εἰς τὴν κατὰστασι ποῦ εὐρίσκεται τὸ λογικόν μου, δὲν ἔξέρω καὶ ἐγὼ ἂν πιστεύω ἢ ἂν ἀμφιβάλλω;

Ἡ Σολάνζη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, ἐψιθύρισεν, ὄχι!

— Λοιπὸν μὲ ἀποστρέφεις; Ἐτελείωσαν ὅλα μεταξύ μας!

Διέκρινεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τοσαύτην ταρχήν, ὥστε ἐφοβήθη.

— Θὰ μὲ φονεύσης ἴσως; εἶπεν ἐκείνη.

— Μὴ τὸ φαντασθῇς ποτέ, δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σὲ βλέπω νὰ ὑποφέρης. Σὲ ἀγαπῶ παραπολύ.

Ἡ Σολάνζη ἐπράυνθη, ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Ρωμαίου τῇ ἡγγίζε τὴν καρδίαν.

— Δὲν ἐννοεῖς, τῷ εἶπεν, ὅτι ἡ ζωὴ, τὴν ὁποίαν μοὶ προτείνεις θὰ ἦναι κόλασις. Εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ ἔρωτός σου, θὰ παραδεχθῇς ὅρους, τοὺς ὁποίους κατόπιν θὰ ἀπορρίψῃς. Αἱ ἀμφιβολίαι θὰ ἀναγεννηθῶσι· ζηλοτυπία ἀγρία θὰ σὲ καταλάβῃ· τὸ φάντασμα τοῦ παρελθόντος, τὸ ὁποῖον ὑπόσχεσαι νὰ μοὶ συγχωρήσῃς, ἐπρόσθεσε μετὰ πικρίας, θὰ ἐγερθῇ ἐνώπιόν σου, καὶ ὅσα περισσοτέρων λεπτότητα θὰ ἔχῃς νὰ μὴ τὸ λέγῃς, τόσῳ περισσότερο θὰ ὑποφέρῃς· μυστικὴ θλίψις θὰ κατατρώγῃ τὰ στήθη σου, καὶ τότε θὰ μισήσῃς τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ ἐνθυμίζει ὅ,τι καλεῖς σφάλμα μου! χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς θὰ μὲ καταφρονῇς, θὰ παρεμβάινῃ κατὰ πάντοτε μεταξύ μας. Εἶσαι ἔντιμος καὶ δίκαιος, Ρωμαῖε, καὶ πρέπει ὅλα νὰ ἦναι καθαρὰ καὶ τίμια μεταξύ μας. Σήμερον δὲν εἶμαι παρὰ κατεστραμμένη κόρη, διὰ τὸν κόσμον τοῦλάχιστον. Διὰ τοῦτο οὔτε θέλω, οὔτε ἡμπορῶ νὰ γείνω σύζυγός σου. Ἄν ὑποφέρῃς, λάβε θάρρος! Μήπως τάχα νομίζεις ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκην θάρρους; Περίμενε, τίς οἶδε τί μὰς φυλάττει τὸ μέλλον;

— Ἀ! δὲν μὲ ἡγάπησας ποτέ, ἐψιθύρισεν ἐκείνος.

— Θέλεις, νὰ σοὶ κάμω ὄρκον;

— Λέγε.

— Ὅρκίζομαι, ὅτι οὐδέποτε ἡγάπησα ἄλλον!

— Πῶς νὰ τὸ πιστεύσω;

— Βλέπεις, τῷ εἶπεν ἐκείνη, ἡ δυσπιστία ποτέ δὲν λείπει.

Ἡ Ἀμώνη ἠδύνατο νὰ διαλύσῃ τὰς ἀμφιβολίας τοῦ Ρωμαίου Τρεμόρ. Ἐκείνη παρέστη εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἐλάφον-Περάματος, τὴν δὲ προτεραιάν ἔτι, ἡ Σολάνζη ἀπέθνησκε τῆς πείνης, ἅρα δὲν ἦτο ἐρωμένη τοῦ μαρκησίου δὲ Τανναί. Ἀλλ' ὅπως ἡ Φελισίς — καίτοι δι' ἄλλους λόγους — ἐφοβεῖτο τὸν ἔρωτα τῆς Σολάνζης μὲ τὸν ἀρχαῖόν της ἐραστήν. Τὸν ἤκουεν ἀγωνιώσα. Ἡ προσπέλασις τῶν δύο ἐκείνων ὄντων κατέστρεφε τὰ σχέδια τῆς ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ μαρκησίου, καὶ ἐξήλειψε τὸ παρελθόν.

Καὶ ἡ Ἀμώνη δὲν ἐπεθύμει τοῦτο.

Ἐκείνη ἐμίσει πάντοτε τοὺς Τανναί, τὸν μεγαλοπρεπῆ πύργον, τὸν ἐπιβλητικὸν οἶκον τοῦ Σεβάν· ὁ θάνατος τοῦ Λαβράνης δὲν ἱκανοποίησε τὴν μνησικακίαν της.

Διὰ νεύματος ἔδειξεν εἰς τὴν Σολάνζην τὸ λίκνον.

— Τί ἀποφασίζεις; ἠρώτησεν ὁ Ρωμαῖος.

Κρότος ἀμάξης ἠκούσθη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ἡ Σολάνζη ἐκ προαισθήματος ἔσπευσε πρὸς τὸ παράθυρον.

— Ὁ κύριος δὲ Τανναί, εἶπεν.

— Ἀ! τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἐκραύγασεν ὁ Ρωμαῖος μετὰ λύπης! Μετ' ὀλίγον λοιπὸν θὰ ἐξηγηθῶμεν· ἤθελα ν' αὐτοχειρισθῶ, ἀλλὰ διατὶ ν' ἀποθάνω μόνος; θὰ ἦτο ἀνοησία.

Ἡ Σολάνζη ἐνηγκαλίσθη τὸν Ρωμαῖον λέγουσα:

— Ρωμαῖε, εἰς ὅ,τι ἔχεις ἱερώτερον, εἰς τὸν ἄλλον ἔρωτά μας, σοὶ ἀπαγορεύω νὰ ἐγγίσῃς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.

— Ἀ! τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν; εἶπεν ἀπωθὼν αὐτὴν βιαίως καὶ ἐκτὸς ἐαυτοῦ.

— Εἰσελθε ἐκεῖ, εἶπεν ἐκείνη ἐπιτακτικῶς, δεικνύουσα αὐτῷ δωμάτιόν τι, καὶ θὰ μάθῃς τὰ πάντα. Ὁ Θεὸς τὸν ἀπέστειλε. Ὑπαγε καὶ σύ, Σιμώνη, κρύφθητι ἐκεῖ. Ἀφίστατέ με μόνην καὶ οὔτε λέξιν, οὔτε φωνήν, ἢ δὲν θὰ σ' ἐπανιδῶ πλέον.

Ἡ ἄμαξα ἔστη πρὸ τῆς θύρας.

Ὁ Στίπ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἐδρας του, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος εἰσῆρχετο.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ καὶ ἡ Ἀμώνη, πεισθέντες ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ ὕφους τῆς Σολάνζης, ἐκρύβησαν.

Ἡ Σολάνζη ἵστατο πρὸ τοῦ λίκνου τοῦ τέκνου της.

Ὡχρὰ καὶ τρέμουσα ἔτι ἐκ τῆς συγκινήσεως ἦν ὑπέστη, δὲν ἐπρόφερε λέξιν, ἀλλὰ περιέμενεν.

Ὁ Ὀλιβιέρως ἦτο λίαν κατηφής· προφανῶς τὸ διάθημα ἐκεῖνο προσέβαλε τὴν ἀλαζονείαν του.

— Εἶσαι μόνη, Σολάνζη; ἤρξατο λέγων διὰ τόνου ἡρέμου.

Ἐκείνη προσέκλινεν.

— Δὲν ἤλπίζεις βεβαίως νὰ μ' ἐπανιδῇς;

— Εἶναι ἀληθές.

— Ἐπίστευσας βεβαίως, ὅτι σ' ἐλησμόνησα, καὶ ὅμως ἠπατήθης.

Ἡ Σολάνζη οὔτε κἀν ἐκινήθη.

— Θὰ εἶμαι εἰλικρινής, ἐπανέλαβεν ὁ μαρκήσιος· ἠθέλησα νὰ μακρυνθῶ ἀπὸ σοῦ, διότι κατήντησα νὰ φοβῶμαι τὴν μοιραίαν ἔλξιν ἣν ὑφίσταμαι, καὶ ἥτις τίς εἰςεύρει ποῦ θὰ μὲ φέρῃ! Ἐν τούτοις ὑποτάσσομαι. Ὁ ἀστήρ σου μὲ σύρει. Τί ἀπαιτεῖς;

— Οὐδέν.

— Ἐπράξα πολλὰς ἀδικίας πρὸς σέ. Ὁ ἔρως μας ἤρξατο κακῶς, δι' ἀναξίας ἐκβιάσεως, τὸ ὁμολογῶ, καὶ θὰ λήξῃ κακῶς ἴσως. Τοῦτο ἐπαναλέγω συχνάκις καθ' ἐαυτόν. Στάθμισον καλῶς ὅ,τι σοὶ λέγω· ὅ,τι δῆποτε ἀπαιτήσεις δι' ἐαυτὴν ἢ διὰ τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ὑπόσχομαι προκαταβολικῶς. Διάταξον καὶ θὰ σὲ ὑπακούσω.

— Δὲν δύναμαι νὰ σὲ πιστεύσω· εἶναι παγίς, τὴν ὁποίαν μοὶ στήνεις· δὲν θὰ πέσω εἰς αὐτήν.

— Σοὶ δίδω τὸν λόγον μου, λόγον εὐγενοῦς!

Καταφρονητικὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη τῆς Σολάνζης.

— Ἐφέρεσο ὡς εὐγενής, τῷ εἶπε, σύ, ὅστις, ἀφοῦ μὲ προσέβαλες τόσον χαμερπῶς, προσεπάθησας νὰ μὲ ἐλκύσῃς, στενοχωρῶν με διὰ τῆς πενίας;

— Μὲ κατεφρόνεις καὶ ἠναγκάσθην νὰ καταφύγω εἰς μέσα ἀνάξια ἐμοῦ. Δὲν σοὶ ἀποδεικνύει τοῦτο τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον μοὶ ἐμπνέεις;

Ἡ Σολάνζη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Παράδοξος ἔρως! εἶπε, πολὺ χειρότερος τοῦ μίσους, ἀφοῦ μὲ κατήντησας νὰ ἀπωλέσω τὰ πάντα, πατρίδα, τιμὴν, οἰκογένειαν.

— Δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐξαλείψω τὸ παρελθόν, ἐπανέλαβεν ὁ μαρκήσιος, διὰ τοῦτο μὴ μοὶ ἀπευθύνῃς ματαίαις ἐπιτηδεύσεις. Διάταξον. Οὐδὲν θὰ ἀρνηθῶ. Δὲν εἰςεύρω τί ἔχεις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπρόσθεσε συσφίγγων τὰς πυγμὰς, εἶσαι ὡραία εἰς βαθμόν, ὥστε καὶ ἀγίους νὰ κολλάσῃς ἀκόμη!

Ἀνεπόλησε τοὺς λόγους τῆς Φελισίδος καὶ τοὺς ἐπρόφερε διὰ φωνῆς πεπνιγμένης:

«— Ὁραία εἰς βαθμόν, ὥστε καὶ ἐγκλημα δύναται τις νὰ διαπράξῃ χάριν αὐτῆς».

Ἀστραπὴ ἀγρία διήλθε τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Σολάνζης.

Ἐπὶ τέλους ἐθριάμβευεν.

— Οὐδὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῇς; τῷ εἶπε, παρατηροῦσα αὐτόν.

— Τὸ ὑπεσχέθην.

— Τίποτε δὲν θὰ σοὶ φανῇ ἀδύνατον;

— Τίποτε.

— Ἔστω. Ἐπιθυμεῖς τὴν μητέρα; δὸς ὄνομα εἰς τὸ τέκνον.

— Εἰς τὸν υἱόν σου;

— Μήπως δὲν εἶναι ἰδικός σου;

— Ἀναμφιβόλως· ἀλλὰ...

— Δισταζεῖς;

— Εἶμαι ἐλεύθερος;

Αἱ ἐρωταποκρίσεις, διεδέχοντο ἀλλήλας ὡς διαζιφισμοὶ μονομαχίαν.

Καὶ ἦτο πραγματικὴ μονομαχία μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν ὄντων, ὧν τὸ ἐν

δὲν ὑπεχώρει, εἰμὴ εἰς βιαίαν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ὑποτάξῃ τὸ ἄλλο, τὸ ἕτερον δὲ εἰς μῖσος βιαιότερον τῆς ἐπιθυμίας τοῦ πρώτου.

Ὁ μαρκήσιος ἐδοκίμασε ν' ἀντιστῇ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν διήρκεσε πολὺ.

Ἐκείνη τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ μετὰ σκληρότητος, καὶ ὁ μαρκήσιος ὑπετάγη ὑπὸ τοῦ βλέμματος ἐκείνου, ὡς ὑποτάσσονται τὰ θηρία ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ δακαστοῦ.

— Ἀλλὰ θὰ γείνης ἰδική μου; τῇ εἶπε πλησιάζων ἔτι μᾶλλον ὡς ἂν ἤθελε νὰ εἰσπνεύσῃ τὸ ἄρωμα τῆς κόμης της.

— Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ υἱός μου θὰ ὀνομασθῇ Ὀλιβιέρος δὲ Τανναί, καὶ ἐγὼ θὰ γείνω σύζυγός σου, τότε μάλιστα. Ἀλλως, οὐδέποτε.

— Μὰς χωρίζει ἡ μαρκησία.

— Δὲν μὰς βιάζει τίποτε. Θὰ περιμένω!

Ὁ Ὀλιβιέρος διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκράτησε τὸ μέτωπόν του. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν, πάλιν συνεκροτήθη ἐν ἑαυτῷ κατὰ τῆς ιδέας ἐκείνης, ἥτις τὸν ἐτρόμαζεν. Ἀλλὰ τὴν ἔβλεπεν ἐνώπιόν του τόσῳ γοητευτικῇ, εἰσέπνεεν ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἐκείνης τοιοῦτον μεθυστικὸν ἄρωμα, ὥστε ἀπεφάσισε.

— Καλὰ, τῇ εἶπε, σοὶ εἶχον δώσει τὸν λόγον μου, θὰ τὸν τηρήσω, καὶ θὰ σὲ ὑπακούσω καθ' ὅλα, ἔχω ὅμως καὶ ἐγὼ πρὸς ἀνταπόδοσιν τὴν ὑπόσχεσίν σου;

— Τὸ ὁμνῶ, εἶπε μετὰ σταθερότητος, θέλω γείνη σύζυγός σου ὅταν τὸ θελήσῃς, ἀφοῦ πρῶτον ἀναγνωρισθῇ ὁ υἱός μου.

— Καὶ θὰ λησμονήσῃς τὸ παρελθόν;

— Θὰ προσπαθῶ.

Ἐλαβε τὴν χεῖρα τῆς Σολάνζης καὶ ἀφῆκεν ἐπ' αὐτῆς θερμὸν φίλημα. Τὴν κατέτρωγε διὰ τῶν φλογερῶν ὀφθαλμῶν του.

— Τώρα ἂς χωρισθῶμεν, εἶπεν ἐκείνη ἐπιτακτικῶς.

— Θὰ ἦσαι ἕτοιμος ἄμὰ σὲ καλέσω;

— Αὐριοῦν ἢ ἀργότερα. Χαῖρε.

— Χαῖρε λοιπόν; ἀλλ' εἶσαι σκληρά.

— Οὐδέποτε θὰ ἦμαι τόσον, ὥστε νὰ σοὶ πληρώσω τὸ κακόν, τὸ ὅποιον μοὶ ἐπροξένησες.

Ὁ Ὀλιβιέρος τὴν παρετήρησεν ἄπαξ ἔτι διὰ παρατεταμένου βλέμματος, χωρὶς ἐκείνη νὰ κύψῃ τὴν κεφαλὴν.

Ἡ πυκνὴ κόμη της ἔστεφε τὸ ὑπερήφανον μέτωπόν της. Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον ἐκ χαρᾶς, τὰ ἐρυθρὰ χεῖλη της ἀντίθεσιν ζωηρὰν παρίστων πρὸς τὴν ἀμαυρὰν λευκότητα τοῦ προσώπου της, τοῦ πορφυρωθέντος αἵφνης ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ἀ! ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν οὔτε μὲ αὐτὸ δὲν πληρώνεται ἡ καλλονὴ της.

Καὶ ἀπόφασιν ἔχων τὰ πάντα νὰ διαπράξῃ, κατειλημμένος ὑπὸ τῆς μέθης τοῦ κακοῦ, ὤρμησε πρὸς τὴν ἀμαξίαν του.

Ὁ Στίπ ἐμάστισεν ἐλαφρῶς τοὺς ἵππους, οἵτινες ἀνεχώρησαν καλπάζοντες.

Ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνεώχθη ἐκ νέου.

Ἡ Ἀμὼν ἑνηγκαλίσθη τὴν Σολάνζην καὶ τῇ εἶπε μὲ ἀγρίαν χαρὰν:

— Εὐγε σου, κόρη μου.

Ὁ Ρωμάτος Τρεμὸρ πελιδνὸς καὶ καταβεβλημένος ἵστατο ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

— Σοὶ ζητῶ συγγνώμην, Σολάνζην, τῇ εἶπε συγχώρησον τὰς προσβολὰς ὅσας σοὶ ἔκαμα· ἡ ζηλοτυπία μοὶ ἀφῆρει τὸ λογικόν. Ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς, γίνεται ζηλότυπος καὶ ὑποπτος! ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ σὲ γνωρίζω καλλίτερα. Λοιπὸν θὰ τὸν νυμφευθῇς;

— Ἐὰν χηρεύσῃ, μάλιστα.

— Τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὁ ὁποῖος μὰς ἐχώρησεν, αὐτόν, ὁ ὁποῖος σὲ κατέστρεψε;

— Ναί.

— Εἶνε ἀδύνατον! δὲν δύνασαι νὰ τὸν ἀγαπήσῃς.

— Εἶναι τάχα ἀνάγκη; Τίς σοὶ εἶπεν ὅτι πρόκειται περὶ ἔρωτος;

— Ἀλλὰ τότε;

— Ὅ,τι ζητῶ πρὸ παντὸς ἄλλου, Ρωμάτε, εἶναι ἐν ὀνομα διὰ τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ὄνομα δηλαδὴ τοῦ πατρός του· τί θὰ γείνη κατόπιν, οὔτε ἐγὼ τὸ εἰξεύρω καὶ οὔτε νὰ ἐρωτήσῃς πρέπει, διότι δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἶπω. Ὑπεσχέθην νὰ νυμφευθῶ τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναί, ὅταν τὸ ἀπαίτησῃ, ἀφοῦ ἐκπληρώσῃ τὸν ὅρον, τὸν ὁποῖον τῷ ἐπέβαλα. Αὐτὸ μόνον ἐννοῶ. Σήμερον μήτηρ μόνον εἶμαι καὶ μόνον τὸ τέκνον μου σκέπτομαι.

— Ἀλλὰ διὰ νὰ συμβῇ ὅ,τι λέγεις πρέπει νὰ ἀποθάνῃ ἡ μαρκησία...

[Ἐπεταὶ συνέχεια.]

*Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΣΤΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Τέλος]

Ἡ Ἀντωνίνα ἤγειρε πρὸς τὸν Ἐδμόνδον βλέμμα σχεδὸν ἱκετευτικόν, ὅπερ οὗτος ἀπέφυγεν, ἀλλ' ὅπερ οὐδαμῶς διέφυγε τὸν Γουσταῦον.

Ὅταν τὸ γεῦμα, τὸ ὅποιον ἤγγιζε πρὸς τὸ τέλος, ἐπερατώθη, ὁ Γουσταῦος ἐπλησίασε τὸν Ἐδμόνδον.

— Ὁφείλεις νὰ μὴ ἐξέλθῃς, τῷ εἶπεν.

— Διατί;

— Διότι τοῦτο λυπεῖ τὴν Ἀντωνίναν.

— Ἡ Ἀντωνίνα εἶναι παιδίον, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδμόνδος. Ἐὰν τὴν ἤκουον, δὲν θὰ ἐξηρχόμην ποτὲ ἀπ' ἐδῶ.

— Πρέπει νὰ τη συγχωρήσῃς τοῦτο, σὲ ἀγαπᾷ τόσον!

— Τοιαῦτα εἶναι αἱ γυναῖκες, ὥστε ἀργὰ ἢ ταχέως ἢ ἕως αὐτῶν καθίσταται τυραννία. Καὶ τί σημαίνει τάχα, ἐὰν ὑπάγῃ νὰ κάμῃ μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τοῦ κυρίου Δε ***; ὅπου ἐγευματίσας προχθές;

— Ἡ Ἀντωνίνα ζηλεύει.

— Ποίαν;

— Τὴν σύζυγον τοῦ κυρίου Δε ***.

— Αὐτὴ ζηλεύει ὅλον τὸν κόσμον. Εἶναι τρελλή!

Ἐνῶ ὁ Ἐδμόνδος καὶ ὁ Γουσταῦος συνδιελέγοντο οὕτως, ἡ Ἀντωνίνα εἶχε πλησιάζῃ τὴν Λαυρεντίαν.

— Βλέπετε, τῇ εἶπε, θὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ καὶ τὴν ἐσπέρην ταύτην.

— Ἐλάτε δά, μὴ λυπησθε, ἀπεκρίθη ἡ Λαυρεντία, ἀνησυχεῖτε ἀδίκως. Ὁ Ἐδμόνδος σὰς ἀγαπᾷ ὅσον οὐδέποτε.

— Ποῖος νὰ μοῦ το ἔλεγε; εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα μετὰ στεναγμοῦ ἀπείρως θλιβεροῦ.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ὁ κύριος Δεμορτών, πλησιάζων τὰς δύο γυναῖκας.

— Συμβαίνει, ὑπέλαθεν ἡ Λαυρεντία, ὅτι ἡ Ἀντωνίνα λυπεῖται, διότι βλέπει τὸν σύζυγόν της μεταβαίνοντα τόσον συχνὰ εἰς τοῦ κυρίου Δε ***. Πιστεύει ὅτι ἐργολαβεῖ τὴν σύζυγόν του.

— Ἀφετέ τον νὰ ὑπάγῃ, εἶπεν ὁ κύριος Δεμορτών, εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ ἐπανέλθῃ. Ὅσον θέλετε νὰ τον ἐμποδίσητε, τόσον μᾶλλον θὰ ἐπιμένῃ εἰς τοῦτο. Τί σὰς πειράζει, ἐὰν κάμῃ ὀλίγον τὸν ἔρωτα εἰς τὴν κυρίαν Δε ***; Ἡξεύρετε καλλίστα ὅτι ἀγαπᾷ μόνον ὑμᾶς.

— Λυπηρὰ παρηγορία! ἐπιθύρυσεν ἡ Ἀντωνίνα, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ ἤρξαντο ὑγραίνεσθαι.

— Ἰδετε λοιπὸν πόσον εἶναι εὐρωστος καὶ ὑγιής! ἔλεγεν ἡ κυρία Δεπερὲ εἰς τὸν κύριον Δεβώ, δεικνύουσα αὐτῷ τὸν Ἐδμόνδον, ἀνάψαντα πρὸ μικροῦ ἐν σιγῶν. Πόσον εἶμαι εὐτυχής, ἰατρέ, καὶ πόσα σὰς ὀφείλω!...

— Μὲ συνοδεύεις ὀλίγον; εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος εἰς τὸν Γουσταῦον, λαμβάνων τὸν πῖλόν του.

— Ὅχι, μένω μὲ τὰς κυρίας.

— Τότε χαῖρε.

— Ἀπὸ τώρα φεύγεις; εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα εἰς τὸν σύζυγόν της, βλέπουσα αὐτὸν διατεθειμένον νὰ ἐξέλθῃ.

— Ναί.

— Θὰ ἐπιστρέψῃς γρήγορα;

— Ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ εἶμαι ἐδῶ.

— Ἀληθινά;

— Ἀληθινά.

Ἡ Ἀντωνίνα ἔτεινε τὸ μέτωπον τῷ συζύγῳ της, ὅστις τὴν ἠσπασθη.

— Μὴ ἐξέρχεσαι ἀπόψε, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως, προσπαθοῦσα νὰ τὸν κρατήσῃ.

— Μπᾶ! καὶ διατί ἐπιμένεις τόσον νὰ μὴ ἐξέλθῃ;

— Σήμερον εἶναι τρεῖς ἔτη, ἀφότου ἐνυμφεύθημεν, δύνασαι καλλίστα νὰ θυσιάσῃς χάριν ἐμοῦ ὀλόκληρον αὐτὴν τὴν ἡμέραν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀπέθηκε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης μετὰ κινήματος ἀνυπομονησίας.

— Ὑπάγε, ἀφοῦ ἐπιμένεις τόσον, εἶπεν αὐτῷ ἡ σύζυγός του.

— Ὅχι, ἀφοῦ θέλεις νὰ μείνω.

— Δὲν θέλω, τὸ ἐπιθυμῶ χάριν τῶν φίλων μας, οἱ ὁποῖοι ἤλθον ἐδῶ νὰ ἐορτάσωσι τὴν ἐπέτειον ταύτην.

— Εἶχα λησμονήσῃ ὅτι ἡ ἐπέτειος αὐτῆς ἦτο σήμερον.

— Ἀπὸ τώρα! εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα. Δὲν με ἀγαπᾷς λοιπὸν πλέον, Ἐδμόνδε;

Ὁ Ἐδμόνδος ἔλαβεν ἐκ νέου τὸν πῖλόν του.